

de tretze músics.

Amb les partitures noves i les dolçaines recent comprades van començar a reunir-se per anar fent boca. Jo anava assajant des de Barcelona i rebia notícies a través de la Núria, que era qui m'anava posant al corrent del que succeïa.

Un cop vaig arribar al Juliol per quedar-m'hi, vam començar a fer assajos molt més a sovint. La veritat és que per tractar-se de nois i noies que mai havien agafat una dolçaina, la cosa anava rutllant força bé.

Ens mancaven certes partitures d'alguns temes, i la Núria es va encarregar de transportar-les. Al ser provinents de fulls per a clarinet, l'afinació ens va quedar altíssima. Ara sí que ens ho passàvem bé! La casa de la música semblava una capsa de grills!

Això ho havíem de solucionar, i com que amb els canvis de canya, amb les neteges de tudell i amb les fixacions amb tefló no vam tenir suficient, un dia el director de la Banda de Música, en Cèsar, va venir per afinar-nos.

El dia que va venir la percussió, ja hi érem tots. Van posar els tabals a punt i van començar a tocar com si res, com si ho haguessin fet tota la vida.

Un cop la cosa sonava a Festes, vam haver d'anar a parlar amb l'alcalde per informar-li de les nostres idees. Prèviament, jo ja havia xerrat amb ell explicant-li la creació del grup i fent-li alguna proposta pel dia de Sant Roc. Quan vam ser-hi tots, varem concretar el dia i l'hora.

Tot anava en marxa, però estàvem oblidant un detall important: la vestimenta.

Fent el cafè van sorgir centenars d'idees: amb vestit típic, amb faixa, amb mocador, amb camisa; que si la samarreta verda, que si els texans negres, que si amb espartenyas...

Finalment vam optar pel camí fàcil i còmode alhora: texans, espartenyas i samarreta de la colla. Vaig dibuixar una dolçaina i un tabal, i tots van estar d'acord en què aquell fos el logotip. A l'altra setmana ja teníem tots samarreta.

Bé, i després de hores i hores tocant, i veïns i veïnes empenyats, el resultat el veu poder contemplar tots. No sabem si va ser pel vi del sopar, si va ser per l'emoció del moment...però la sensació amb què vam acabar tots era de plena satisfacció.

Espero que no hagi estat acte d'aquest únic any, i que conforme passi el temps anem adquirint un repertori més ampli. D'aquesta manera, a l'hora de la "despertà" farem més gresca, encara.

I ja només en queda agrair a tots els dolçainers i tabalets, Ana, Núria, Laura, Estefania, Eli, Maria, Elena, Jesús, Guillem, Jose, Nahum, Ferran, la feina que han fet i la il·lusió que han posat.

Sense vosaltres això no hagués estat possible, ja us dic ara que m'ho heu fet passar d'allò més bé.

En nom de tots, esperem que hagueu gaudit de l'actuació, i convidem a tothom a entrar a formar part de la colla.

